

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **Ing. V. C.,**
bytem XA

zastoupená advokátem JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph. D.,
sídlem Pivovarská 58/8, 682 01 Vyškov

proti
žalované: **Státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2024, č. j. MPSV-2024/241170-332/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým

žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí generálního ředitele Úřadu práce České republiky (dále „prvostupňový služební orgán“) ze dne 27. 9. 2024, č. j. UPCR-2024/112371-78099807 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Jím prvostupňový služební orgán i) převedl žalobkyni na služební místo „vedoucí Oddělení zprostředkování (ID 11004605), Odboru Kontaktního pracoviště v XB Krajské pobočky Úřadu práce ČR v XC“, s nástupem do služby na služebním místě dne 15. 10. 2024, ii) určil, že doba trvání poměru státního zaměstnance na dobu neurčitou se nemění, iii) určil žalobkyni měsíční plat v celkové výši 52 890 Kč.

Žalobní body

2. Žalobkyně nejprve poukázala na to, že výběrové řízení na služební místo „ředitele Odboru Kontaktního pracoviště v XA Krajské pobočky Úřadu práce ČR v XB“ (dále též „místo ředitele Odboru KPP“) již jednou vyhrála a po dlouhou dobu jej zastávala. Řádně přitom plnila své povinnosti, nebyla kárně postižena, a proto nebyl důvod, aby byla z tohoto místa odvolána. K tomuto dále uvedla, že byla prvostupňovým rozhodnutím donucena konat službu, s jejímž výkonem nesouhlasí a jejíž výkon odmítá, což je v rozporu se zákazem nucené práce.
3. Rovněž má žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, protože se žalovaná nezabývala odvolacími důvody. Žalovaná zejména neodůvodnila, proč není chráněno legitimní očekávání žalobkyně, která byla již dříve jmenována na místo ředitele. Dále má za to, že pokud zákon ukončil výkon její funkce, nemůže být povinna vykonávat práci na služebním místě, které odmítá. Současně namítla, že bylo v jejím případě postupováno odlišně od jiných případů, týkajících se osob zařazených na služebních místech ředitele sekce. K vyličení zvyklostí po ukončení výkonu funkce uplynutím funkčního období na Kontaktním pracovišti v XA Krajské pobočky Úřadu práce ČR v XB (dále též „služební úřad“) navrhla žalobkyně výslech svědkyně – personalistky Bc. L. J.
4. Dále žalobkyně namítla, že se stala obětí šikany, a to z následujících důvodů. Zprv jí bylo jako vhodné služební místo nabídnuto místo jejího podřízeného, jenž se v mezidobí stal ředitelem Odboru KPP, aniž by měl lepší kvalifikaci či delší odbornou praxi než žalobkyně. Zadruhé byla na osobním jednání s ředitelem Krajské pobočky Úřadu práce ČR v XC nucena přijmout podřadné služební místo, ačkoliv je lépe kvalifikována pro výkon funkce ředitele Odboru KPP, a proto měla být na toto místo ustavena ona. Za třetí byl ve výběrovém řízení na funkci ředitele Odboru KPP upřednostněn muž před ženou, ač má žalobkyně delší praxi při výkonu této funkce. Za čtvrté nebylo žalobkyni umožněno skončit služební poměr způsobem, který byl obvyklý, nýbrž byla donucena akceptovat méně placené služební místo v nižší platové třídě. K okolnostem skončení služebního poměru v době, kdy žalobkyni skončil výkon funkce ze zákona, navrhla žalobkyně výslech svědkyně – Mgr. J. O., DiS. Za páté jí bylo sníženo osobní ohodnocení a příplatek za vedení, aniž by jakkoliv porušila své povinnosti. Za šesté se nové služební místo žalobkyně bude rušit. K tomu navrhla provést jako důkaz e-mail ředitele Odboru KPP Ing. J. N., v němž je uvedeno, že pravděpodobně k 1. 4. 2025 dojde k personálním změnám, které se dotknou také žalobkyně.
5. Žalobkyně dále namítla, že se ze strany představeného jedná o zjevné zneužití práva, které představuje zakázanou libovůli. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70 (dostupný, jako o další citovaná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz), uvedla, že právní jednání služebního orgánu musí být vždy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

v souladu jak s formálními, tak i hmotnými požadavky kladenými na úkon orgánu veřejné moci v rámci služby (o tom, že služební poměr je poměrem veřejnoprávním není pochyb), zda sledovaly legitimní cíl a zda existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu. Jednání služebních orgánů v nyní řešené věci však dle žalobkyně tomuto standardu neodpovídá. Orgány naopak svým jednáním realizovaly svůj úmysl sesadit žalobkyni z jí zastávaného služebního místa a nabídnout jí takové místo, aby sama ukončila svůj služební poměr.

6. Stejně tak žalobkyně namítla, že na ni byl v době, kdy se mohla přihlásit do výběrového řízení na funkci ředitele KPP, nepřímý vyvíjen nátlak, a to tak, že toto služební místo bylo od 1. 9. 2024 obsazeno jejím bývalým podřízeným Ing. J. N. a byla jí předložena nabídka na pozici „vedoucí zprostředkování“. K dalšímu nátlaku dle žalobkyně došlo dne 11. 9. 2024, kdy bylo žalobkyni důrazně doporučeno, aby buď na vlastní žádost odešla nebo přijala hůře placenou práci. K tomuto navrhla výslech ředitele Krajské pobočky Úřadu práce ČR v XC. Žalobkyně se tak obávala odvetných akcí ze strany nadřízeného představeného, a tak se do výběrového řízení nepřihlásila. Tím byl dle žalobkyně porušen čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“ či „LZPS“).
7. Žalobkyně má rovněž za to, že služební orgány pochybily, když nezkoumaly, zda nemůže působit jako ředitelka odboru např. v XD, XE či XF. Služební orgány jsou navíc dle žalobkyně povinny zdůvodnit, v jakých ohledech je nový ředitel Odboru KPP kvalifikovanějším a kvalitnějším státním zaměstnancem než ona sama.
8. Závěrem namítla, že služební orgány rezignovaly na zjištění skutkového stavu, když nevzaly v potaz její služební hodnocení, kvalifikaci a odbornou praxi.
9. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalované, tak prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Napadené rozhodnutí dle žalované netrpí vadami. Žaloba je dle žalované kompilátem již uplatněných odvolacích námitek. Odkázala proto na napadené rozhodnutí, kde se jejich vyvracení věnovala.
11. K námitce posouzení vhodnosti služebního místa pro žalobkyni uvedla, že stran té žalobkyně nic nedokládá, ani konkrétně nevymezuje okolnosti, podle kterých by dané místo nemělo být vhodné.

Průběh řízení před správními orgány

12. Ze správního spisu předloženého žalovanou soud zjistil, že žalobkyně působí od roku 2004 na Kontaktním pracovišti v XB Krajské pobočky Úřadu práce ČR v XC, a to na různých pozicích. Od roku 2015 je ve služebním poměru na dobu neurčitou a byla jmenována na služební místo ředitel Odboru Kontaktního pracoviště v XB (ID XG) Krajské pobočky Úřadu práce ČR v XC (služební úřad) s výkonem služby v oborech služby „Zaměstnanost“ a „Nepojistné sociální dávkové systémy“, se služebním označením odborný rada a služebním působišťem XB.
13. Dne 31. 8. 2024 uplynula doba, na níž byla žalobkyně na výše uvedené služební místo jmenována. Stalo se tak s ohledem na § 57 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě

(dále jen „zákon o státní službě“, případně „ZSS“), ve spojení s čl. II přechodných ustanovení zákona č. 384/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 384/2022 Sb.“). Žalobkyně tak byla rozhodnutím prvostupňového služebního orgánu ze dne 27. 9. 2024, č. j. UPCR-2024/112371-7809980 převedena dle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě na služební místo vedoucí Oddělení zprostředkování (ID XH), Odboru Kontaktního pracoviště v XB Krajské pobočky Úřadu práce ČR v XC. K dalším aspektům rozhodnutí soud odkazuje na část „*vymezení věci*“ tohoto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.

14. Žalovaná odvolání zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Učinila tak, jelikož shledala odvolací námitky nedůvodnými a zároveň neseznala žádnou vadu napadeného rozhodnutí nebo řízení, které jeho vydání předcházelo. Ve svém rozhodnutí žalovaná uvedla, že postup služebního orgánu, který žalobkyni nezařadil mimo výkon služby dle § 62 ZSS a ponechal ji po celou dobu na překážkách na straně zaměstnavatele dle § 106 odst. 3 ZSS, negativně nezasáhl do jejích práv. Stejně tak žalovaná shledala, že čl. II přechodných ustanovení zákona č. 384/2022 Sb., dopadá přesně na situaci žalobkyně. Stran namítané diskriminace z důvodu pohlaví uvedla žalovaná, že žalobkyně nepředestřela ani takové skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že došlo k přímé nebo nepřímé diskriminaci. Navíc poukázala na to, že se předmětných výběrových řízení neúčastnila žádná žena, a tak nemohla být žádná vybrána. Posouzení kritérií vhodnosti služebního místa ze strany prvostupňového služebního orgánu pro žalobkyni pak dle žalované proběhlo řádně. Dovedla přitom, že převedení státního zaměstnance na o něco méně kvalifikovanou práci v nižší platové třídě, která však odpovídá jeho vzdělání, je v souladu s právem.

Jednání soudu

15. U jednání zástupkyně znovu zdůraznila, že žalobkyně byla velmi svědomitou pracovnící, vůči které nebyly žádné výhrady. Měla tedy legitimní očekávání, že s ní bude zacházeno určitým způsobem. Dále pak argumentovala stejně jako v podané žalobě. "
16. U jednání vypověděla také žalobkyně, která uvedla, že na své pozici řídila 80-100 lidí. Po změně byla převedena na místo, kde řídila 5 lidí. Upozornila i na to, že k 1. 5. 2025 bylo její místo sloučeno s jiným. Vyjádřila přesvědčení o tom, že je trestána za něco, čeho se nedopustila. Zdůraznila také, že pokud by věděla, že nastupuje na místo, kde bude moci pracovat pouze 5 let, tak by na toto místo nenastoupila. Tuto změnu považuje za dehonestaci.
17. Zástupce žalované odkázal na napadené rozhodnutí, své písemné vyjádření, a rovněž setrval na svém dosavadním stanovisku. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
18. Soud u jednání zamítl žalobkyniny návrhy na doplnění dokazování, neboť dospěl k závěru, že s ohledem na to, že soud rozhoduje o žalobě dle skutkového a právního stavu, který byl v době vydání rozhodnutí žalované, je možné o žalobních námitkách rozhodnout na základě skutkového stavu, tak jej zjistila žalovaná, a na základě spisového materiálu, který má soud k dispozici.

Posouzení věci městským soudem

19. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

20. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
21. Žaloba není důvodná.
22. Soud předesílá, že spornou otázkou v této věci je, zda služební orgán pochybily při převedení žalobkyně na jiné služební místo dle § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě.
23. Městský soud považuje za nutné zdůraznit, že argumentace uvedená v žalobě je velmi obecná a v podstatné části kopíruje odvolací námitky. Soud se má v takovém případě zaobírat námitkami v takové míře podrobnosti, jež plyne z podoby žaloby (rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2023, č.j. 1 Afs 157/2022-45). Rovněž je nutné poukázat na to, že „žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“ (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, č.j. 7 Afs 440/2018-63). Stejně tak platí, že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, 1350/2007 Sb. NSS).
24. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Musí se jednat o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č.j. 2 As 337/2016-64). Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. Napadené rozhodnutí dle žalobkyně neobsahuje jasné a srozumitelné vysvětlení, na základě jakých důkazů a úvah bylo rozhodnuto. Současně měla žalovaná pochybit, když se nezabývala uplatněnými odvolacími důvody.
25. Dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
26. Dle ustálené judikatury jsou nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů rozhodnutí, není-li z nich zřejmé, z jakých podkladů správní orgán rozhodnutí činil a jakými úvahami se při hodnocení těchto podkladů řídil (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č.j. 6 Ads 87/2006-36). Z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č.j. 4 Afs 55/2003-51, je dále zřejmé, že nepřezkoumatelnost je také dána, jestliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovedl své závěry, případně jestliže nevypořádal rozpory mezi zjištěnými podklady, tj. nevysvětlil proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru oproti jinému (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, č.j. 5 A 48/2001-47).
27. Městský soud předesílá, že nepřezkoumatelnost je nutné brát jako extrémní vadu rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti, případně absenci důvodů pro něj, a nikoliv jako pouhý nesouhlas se závěry v něm obsaženými. Smyslem nepřezkoumatelnosti je, zda napadené rozhodnutí splňuje podmínky stanovené pro odůvodnění a zda je možné ho přezkoumat. Soud poukazuje na to, že sama žalobkyně se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí

věcně polemizuje a vznáší ve vztahu k nim námitky (byť značně obecné), což by dozajista nebylo možné, pokud by byly zatíženy vadou nepřezkoumatelnosti.

28. Soud tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, jelikož z výroku napadeného rozhodnutí lze seznat, jak správní orgán rozhodl, a jeho odůvodnění dává smysl, který svědčí o skutkových a právních důvodech, jež jej vedly k vydání rozhodnutí.
29. Žalovaná v této věci vycházela ze zjištění prvostupňového služebního orgánu. V rámci řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, ze kterého žalovaná následně vyšla při odůvodnění svého rozhodnutí. Rozhodnutí se tedy opírá o dostatek důvodů, které jsou srozumitelně prezentovány. Pakliže správní orgán jasně a přehledně uvedl důvody svého rozhodnutí, z těchto důvodů poté logicky vyvodil závěr a zároveň byly vypořádány rozpory ve zjištěních, pak nelze napadené rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné ani pro nedostatek důvodů.
30. Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelné, přistoupil k věcnému přezkumu rozhodnutí. Soud se přitom nejprve zabýval námitkou týkající se ukončení žalobkynina výkonu funkce ředitele Odboru KPP. Žalobkyně poukázala na to, že výběrové řízení na tuto funkci vyhrála již v roce 2015 a byla do něj ustavena na dobu neurčitou. To, že z něj byla následně sesazena, mělo narušit její legitimní očekávání a právo na přístup k voleným a jiným veřejným funkcím dle čl. 21 odst. 4 Listiny.
31. Žalovaná ve svém rozhodnutí vysvětlila, že výkon funkce žalobkyně zanikl, jelikož dle nové právní úpravy je výkon této funkce spojen s funkčním obdobím, jež žalobkyni již uplynulo.
32. Dle § 23 odst. 2 zákona o státní službě *na přijetí do služebního poměru, zařazení na služební místo a na jmenování na služební místo představeného není nárok.*
33. Dle § 51 odst. 1 zákona o státní službě *na obsazení volného služebního místa představeného se koná výběrové řízení, není-li stanoveno jinak. Na obsazení volného služebního místa nejvyššího státního tajemníka, státního tajemníka, vedoucího služebního úřadu, vrchního ředitele sekce, ředitele sekce, personálního ředitele sekce pro státní službu a ředitele odboru se koná výběrové řízení vždy. Ustanovení § 49 odst. 1 vět druhé a třetí se použijí obdobně.*
34. Dle § 57 zákona o státní službě *ředitele odboru v ministerstvu nebo v Úřadu vlády jmenuje státní tajemník na dobu 5 let na základě výsledku výběrového řízení. V jiném správním úřadu jmenuje ředitele odboru na základě výsledku výběrového řízení na dobu 5 let vedoucí služebního úřadu.*
35. Dle čl. II bodu 4 zákona č. 384/2022 Sb., *státní zaměstnanec, který přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vykonával službu na služebním místě představeného na dobu neurčitou nebo na dobu určitou, která by přesáhla dobu uvedenou v § 54 odst. 1, § 55 odst. 1, § 56 nebo v § 57 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona považuje za státního zaměstnance jmenovaného na služební místo představeného na dobu určitou uvedenou v § 54 odst. 1, § 55 odst. 1, § 56 nebo v § 57 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jejíž běh počal dnem jmenování státního zaměstnance na služební místo představeného; doba určitá přitom uplyne nejdříve dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Tento státní zaměstnanec může vykonávat službu na služebním místě představeného nejdéle do doby, než bude toto služební místo obsazeno postupem podle zákona č. 234/2014 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, nejdéle však 12 měsíců ode dne uplynutí doby určité, jde-li o vedoucího služebního úřadu,*

vrchního ředitele sekce nebo ředitele sekce, a 24 měsíců, jde-li o personálního ředitele sekce pro státní službu nebo ředitele odboru.

36. Městský soud shledal, že s ohledem na výše uvedená ustanovení není pochyb, že výkon funkce žalobkyně na pozici ředitelky Odboru KPP byl ukončen zcela v souladu se zákonem. Služební orgány správně aplikovaly příslušnou právní úpravu, a přitom se nedopustily žádného excesu. Mezi stranami navíc není sporné, že žalobkyně již v roce 2015 výběrové řízení na tuto pozici vyhrála a následně ji také dlouhou dobu zastávala. To však nic nemění na tom, že po změně právní úpravy může dojít také ke změnám v oblasti personální. Tato změna se v rámci České republiky netýká pouze žalobkyně, zasaženo bylo bezpochyby větší množstvím osob, které obdobné pozice zastávaly. Je však nutné upozornit na to, že na pozici ředitele Odboru KPP bylo vypsáno výběrové řízení, tak aby takto uvolněná pozice byla nově obsazena na základě transparentního výběrového řízení. Tento postup soud považuje za zcela v souladu s čl. 21 odst. 4 Listiny.
37. V další žalobní námitce žalobkyně namítá nevhodnost služebního místa, na které byla převedena. Toto místo označila za podřadné s ohledem na její kvalifikaci a profesní praxi. Služební orgány dle žalobkyně navíc rezignovaly na posouzení vhodnosti tohoto místa pro žalobkyni.
38. Převedením na jiné služební místo se rozumí změna služebního poměru spočívající v tom, že služební orgán nařídí státnímu zaměstnanci výkon služby na jiném služebním místě, neboť státní zaměstnanec nemůže vykonávat službu na svém dosavadním služebním místě z důvodů uvedených v § 61 odst. 1 a 2 ZSS. Služební orgán je povinen státního zaměstnance převést na jiné služební místo z důvodů uvedených v odst. 1 a 2 bez ohledu na skutečnost, zda s tímto převedením státní zaměstnanec souhlasí. Nemůže se jednat o převedení na jiné služební místo do jiného služebního úřadu, což koresponduje i s úpravou převedení na jinou práci uvedenou v zákoníku práce, když není možné zaměstnance převést k jinému zaměstnavateli, ale pouze v rámci jednoho zaměstnavatele, u kterého je zaměstnanec v pracovním poměru (srov. T. Bělina: Zákon o státní správě. Komentář. Wolters Kluwer, 2020, Praha).
39. Žalobkyně byla v projednávané věci převedena na jiné služební místo v rámci stejného úřadu, a proto nebylo nutné, aby s touto změnou souhlasila.
40. Ve vztahu k této námitce soud považuje za vhodné znovu zdůraznit, že podle již citovaného ust. § 23 ZSS žádné osobě nenáleží právní nárok na obsazení konkrétní pozice ve státní službě. Navíc je na správním orgánu, na které z potencionálně vhodných služebních míst státního zaměstnance převede, přičemž může přihlédnout i k potřebám státní služby (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2020, č.j. 4 Ads 423/2019-88). Postupem žalovaného proto nemohlo dojít ani k narušení legitimního očekávání žalobkyně.
41. V nyní projednávané věci je stěžejní otázkou posouzení vhodnosti nového služebního místa, na které byla žalobkyně zařazena. Pro závěr nejen o přezkoumatelnosti, ale také zákonnosti a správnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí stran důvodů vhodnosti vybraných služebních míst je nutno zodpovědět otázku, jak mají správní orgány při posuzování vhodnosti služebních míst postupovat a jaká kritéria musí zvážit.
42. Městský soud připomíná, že přijetí do služebního poměru je spojeno se zvýšenou ochranou státního zaměstnance v průběhu služby. Tato ochrana se projevuje mj. v tom, že státní zaměstnanec, který byl odvolán ze svého původního služebního místa, nebo jehož dosavadní

služební místo bylo zrušeno, není ze služebního poměru „automaticky“ propuštěn pro nadbytečnost, ale služební orgán je povinen nalézt mu jiné vhodné místo ve služebním úřadě, případně ve služebních úřadech jiných. Je tedy zřejmé, že prioritou při obsazování volných služebních míst je chránit a upřednostňovat stávající státní zaměstnance, kteří již byli do služebního poměru přijati. S povahou služebního poměru se však samozřejmě pojí také povinnosti státního zaměstnance např. při výkonu služby dodržovat právní předpisy vztahující se k jejímu výkonu, služební předpisy a příkazy k výkonu služby [§ 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě] a plnit služební úkoly osobně, řádně a včas [§ 77 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě].

43. Vhodnost služebního místa je „neurčitý právní pojem zahrnující jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat a jejichž obsah a rozsah se může měnit v závislosti na čase a místě aplikace právní normy. V rámci interpretace neurčitého právního pojmu přitom správní orgán musí aspoň rámcově objasnit jeho obsah a význam z hlediska toho, zda lze do něho zařadit i posuzovanou věc. Při výkladu neurčitého právního pojmu je správní orgán rovněž povinen se zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, aby mohl následně posoudit, zda patří do rozsahu neurčitého právního pojmu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č.j. 4 Ads 423/2019-88).
44. Vhodnost však zároveň bez dalšího neznamená, že nové služební místo přesně odpovídá místu předchozímu. Absence nároku na zařazení na konkrétní služební místo plyne přímo ze znění § 23 odst. 2 ZSS. Žalobkyně si přitom ze své dřívější zastávané pozice nepochybně musela být vědoma i možnosti převedení na jiné služební místo, než na které byla dosud ustanovena.
45. Vhodnost služebního místa lze pochopitelně posuzovat z mnoha různých hledisek, která jsou upravena v Metodickém pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále jen „metodický pokyn“). Tento pokyn je jakožto vnitřní předpis žalovaného pro správní orgány závazný (srov. též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2017, č.j. 15 Ad 4/2016-65, a na něj odkazující rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019, č.j. 9 Ads 431/2018-37) a slouží ke sjednocení správní praxe. V projednávané věci posuzoval služební orgán vhodnost daného místa podle kritérií vhodnosti uvedených v metodickém pokynu č. 2/2019, platném ke dni převedení žalobkyně na jiné služební místo. Podle metodického pokynu mají postupovat služební orgány rozhodující o změnách služebního poměru a odchýlení se od něj by znamenalo, že správní orgán rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185).
46. Metodický pokyn v článku 62 konstatuje, že „vhodnost konkrétního služebního místa pro určitého státního zaměstnance musí služební orgán posoudit předem a vždy individuálně na základě různých v úvahu přicházejících kritérií“. Toto pravidlo by ovšem platilo i bez výslovného zakotvení v Metodickém pokynu, neboť odráží obecnou zásadu činnosti správních orgánů, podle níž správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). V článku 63 odst. 2 metodického pokynu jsou pak demonstrativně označena kritéria relevantní pro účely posouzení vhodnosti služebního místa, a to: a) zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost; b) požadované vzdělání a kvalifikace; c) obor/obory služby – posouzení vztahu doposud vykonávaných oborů služby ve vztahu k oborům služby vykonávaným na služebním místě, na které má být státní zaměstnanec převeden; d) schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, e) služební úřad (stejný nebo jiný); f) služební působiště, resp. místo

výkonu služby; g) zařazení do platové třídy; h) přístup státního zaměstnance k převedení, i) zájem na řádném výkonu služby. Metodický pokyn v čl. 62 odst. 4 popisuje rovněž doporučený postup při převedení na jiné služební místo, podle kterého by měl služební orgán nejprve posoudit, zda existuje vhodné služební místo v rámci téhož služebního úřadu, neboť to odpovídá zásadě procesní ekonomie a lze předpokládat, že bude v zásadě vždy vhodnější, aby státní zaměstnanec zůstal zařazen v témže služebním úřadu. Teprve pokud není v tomto služebním úřadu žádné vhodné volné služební místo, měl by služební orgán posoudit, zda neexistuje vhodné volné služební místo v rámci jiného služebního úřadu.

47. Všemi výše uvedenými hledisky se zabývali nejprve generální ředitel Úřadu práce ČR (str. 3 až 4 jeho rozhodnutí), a následně také žalovaná (str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí). Oba orgány přitom nedovodily, že by bylo služební místo, na které byla žalobkyně převedena, pro ni nevhodné. Jelikož je i tato námitka uplatněna ve značně obecné rovině (žalobkyně nenamítá, proč je pro ni nové místo nevhodné, ale pouze to, proč by byla vhodnější pro své původní služební místo než její podřízený, který na něj byl po výběrovém řízení ustaven), a navíc kopíruje námitku odvolací, soud pouze odkazuje na příslušnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaná jednotlivými kritérii stanovenými v Metodickém pokynu podrobně zabývala, přičemž se soud s jejím hodnocením plně ztotožnil. Není totiž praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž (k tomu např. výše citovaný rozsudek NSS ve věci 8 Afs 75/2005).
48. S tím souvisí i další žalobkynina námitka, ve které poukazuje na to, že měla legitimní očekávání, že u ní bude postupováno jako u ostatních kolegů, tedy že bude postavena mimo výkon služby a poté s ní bude ukončen pracovní poměr.
49. Podle ust. § 62 odst. 1 ZSS *nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až i) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 nebo § 75 odst. 2 zařazen na volné služební místo, protože žádné vhodné není volné, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.*
50. Z citovaného ustanovení vyplývá, že žalobkyně by mohla být zařazena mimo výkon služby teprve poté, pokud by pro ni nebylo nalezeno žádné vhodné místo. V nyní projednávané věci však generální ředitel dostatečně odůvodnil, proč je pro žalobkyni místo, na které byla nově jmenována, vhodné. Soud zdůrazňuje, že je nutné posuzovat vždy konkrétní okolnosti případu, s tím, že zjistil, že u žalobkyně byly zákonné podmínky pro její převedení na jiné služební místo splněny, a nebyl proto dán žádný důvod pro její zařazení mimo výkon služby. Vzhledem k tomu, že soud tento závěr učinil na základě spisového materiálu, neshledal již důvod k výsledku personalistiky, která se měla vyjádřit ke zvyklostem a okolnostem jiných případů, ani k výsledku svědkyně – Mgr. J. O., DiS., která se měla dle žalobkyně vyjádřit k okolnostem skončení služebního poměru v době, kdy žalobkyni skončil výkon funkce ze zákona.

Žalobkyně dále namítala, že místo, na které měla být převedena, mělo být k 1. 4. 2025 zrušeno, což mělo být popsáno v zaslaném emailu od ředitele kontaktního pracoviště XB. Tímto emailem žádala provést důkaz u jednání soudu. Soud návrh na doplnění dokazování touto listinou také zamítl, neboť žalobkyně email soudu jako přílohu žaloby nezaslala a nepředložila ho ani u ústního jednání. Požadovala-li totiž žalobkyně dokazování touto listinou, měla tento důkazní prostředek k žalobě připojit (případně uvést, jaké objektivní

důvody jí v dodržení této povinnosti bránily), event. listinu předložit u jednání. Městský soud nebyl povinen ji vyzvat, aby tak učinila (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2020, č.j. 3 As 202/2018-25 a ze dne 10. 5. 2024, č.j. 5 Afs 125/2022-37). Pro úplnost soud uvádí, že součástí správního spisu je listina nazvaná „*Sdělení o návrhu změny systematizace služebních a pracovních míst Úřadu práce ČR 1. dubnu 2025*“ datovaná dnem 28. 1. 2025. Žalobkyně tuto listinu převzala dne 31. 1. 2025. Z této listiny skutečně vyplývá, že služební místo vedoucí oddělení zprostředkování, na kterém byla žalobkyně jmenována, bude ke dni 1. 4. 2025 navrženo ke zrušení. Podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. je pro posouzení věci podstatný skutkový a právní stav v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 22. 11. 2024. Vzhledem k tomu, že žalovaná neměla tuto listinu v době vydání napadeného rozhodnutí k dispozici a nemohla z ní při svém rozhodnutí vycházet, nemohl jí zohlednit ani soud při přezkumu napadeného rozhodnutí.

51. K nově stanovenému služebnímu platu soud poukazuje na závěry rozsudku NSS ze dne 15. 9. 2020, č.j. 4 Ads 423/2019-70. Na tento rozsudek odkazovala rovněž žalobkyně, soud proto předpokládá, že je s jeho obsahem srozuměna. Přesto musí poukázat na jeho bod 84, kde NSS shledal, že „[p]ři převedení státního zaměstnance na jiné služební místo, k němuž dochází v důsledku jeho odvolání ze služebního místa představeného, nestanoví znění § 61 ani jiného ustanovení zákona o státní službě povinnost jej zařadit do stejné platové třídy nebo jen o jednu třídu níže ani přihlížet k jeho dosavadnímu služebnímu zařazení na nejvyšších stupních hierarchie služebního úřadu. Služební orgán tak může při převedení takového státního zaměstnance na méně kvalifikované služební místo tohoto zařadit do takové nižší platové třídy, která odpovídá jeho dosaženému vzdělání podle přílohy č. 1 k zákonu o státní službě.“. Ve věci 4 Ads 423/2019 byl stěžovatel nově zařazen do 14. platové třídy, ačkoliv byl dříve zařazen v 16. platové třídě. I tento rozdíl však kasační soud aproboval (samozřejmě s přihlédnutím k dalším rozhodným okolnostem). Vzhledem k obecnosti žalobní námitky a její de facto vypořádání již v rozhodnutích služebních orgánů, soud na tato rozhodnutí pouze odkazuje.
52. Současně soud nepřisvědčil ani námitce, ve které žalobkyně namítá pochybení služebních orgánů, které byly podle ní povinny zkoumat, zda žalobkyně může působit jako ředitelka odboru např. v XD, XE či XF. Takovou povinnost totiž služební orgán nemá. Vhodným služebním místem ve smyslu § 62 odst. 1 ZSS totiž není služební místo s odlišným služebním působištem, vyjma případů, kdy sám státní zaměstnanec o takové místo projeví výslovný zájem (dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2022, č.j. 30 Ad 14/2020-119). Ze spisu přitom nelyne, že by o takové místo žalobkyně projevila zájem, stejně tak k tomuto nic nedoložila. Navíc ani v průběhu řízení před soudem netvrdila, že o tato místa zájem projevila a jakým způsobem.
53. Pro výše uvedené nejsou námitky okruhu nevhodnosti služební pozice, na níž byla žalobkyně převedena, důvodné.
54. Soud se dále věnoval okruhu námitek týkající se údajné šikany a diskriminace žalobkyně. K té mělo dojít v rámci postupu služebních orgánů při obsazování pozice ředitele Odboru KPP. Pro bližší vymezení těchto důvodů, soud odkazuje na část „*žalobní body*“ tohoto rozsudku.
55. Úvodem posouzení této námitky považuje soud za nutné znovu zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí služebního orgánu o převedení žalobkyně na jiné služební místo dle § 61 odst. 1 písm. d) ZSS, respektive rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti danému rozhodnutí služebního orgánu. Tím je

také předurčen okruh otázek, které je městský soud oprávněn v této věci posuzovat. Soud se proto např. nemohl zabývat námitkou, ve které žalobkyně poukazuje na to, že „*služební orgán je povinen konkrétně odůvodnit, v jakých znalostech a dovednostech je nový ředitel Odboru Kontaktního pracoviště v XB Krajské pobočky Úřadu práce v XC kvalifikovanějším a kvalitnějším zaměstnancem, poměřováno kvalifikací, znalostmi, dovednostmi a odbornou praxí žalobkyně*“, ani námitkou šikany a diskriminace, neboť i ta se vztahuje k výběrovému řízení na post ředitele Odboru KPP. Zcela irelevantní ve vztahu k projednávané věci je proto také námitka diskriminace z důvodu pohlaví, kdy žalobkyně vytýká generálnímu řediteli, že při obsazování postu ředitele Odboru KPP upřednostnil muže před ženou. Námitky, ve kterých se žalobkyně dožaduje převedení na své původní služební místo ředitele Odboru KPP z důvodu, že je lépe kvalifikována pro výkon této funkce než její podřízený, je proto nutné odmítnout, neboť toho se v rámci přezkumu rozhodnutí o převedení žalobkyně na jiné služební místo platně dovolávat nelze. Ostatně soud by nijak nemohl zavázat žalovaného ve vztahu k převedení žalobkyně na jí žádané místo, nebo posuzovat správnost vyhlášení výběrových řízení na jiné pozice (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 Ads 91/2022-43). Vzhledem k uvedenému se soud nemohl zabývat ani důvody, které vedly žalobkyni k tomu, že se do výběrového řízení na své původní služební místo ředitele Odboru KPP nepřihlásila, a proto zamítl i návrh žalobkyně na výslech ředitele Krajské pobočky Úřadu práce ČR v XC pro jeho nadbytečnost.

56. Soud se rovněž nemohl zabývat otázkou, zda byl na žalobkyni vyvíjen nátlak v souvislosti s jejím působením na služebním úřadě. Žalobkyně totiž setrvala v obecných a ničím nepodložených formulacích. Z obsahu správního spisu soud neshledal žádné pochybení služebních orgánů, vztahující se k tomuto žalobnímu okruhu, k němuž by se měl vyjádřit z úřední povinnosti a vyvodit z něj náležité důsledky. Námitky okruhu šikany a diskriminace žalobkyně proto také neshledal důvodnými.
57. Pro úplnost městský soud připomíná, že nemusí reagovat na všechny žalobkyniny námitky, pokud proti nim uvede argumentaci, která je sama s to tyto námitky vyvrátit a v jejímž světle námitky neobstojí (rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2023, č. j. 3 As 43/2021-41, body 14-15).

Závěr a náklady řízení

58. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci měla naopak plný úspěch žalovaná, avšak v řízení jí žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. června 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu